

Meg vagyunk váltva?

Amikor az ember húsvéti gondolatait próbálja papírra vetni, nagyon nehéz helyzetbe kerül. Húsvétról írni annyira könnyű és mégis oly nehéz. Ez attól függ, hogy milyen oldalról közelítjük meg ezt az ünnepet, mely részben gyász, hisz Jézus kereszthaláláról emlékezünk meg, másrészt örvendezés az ő feltámadása miatt. Nagyon nehéz ezt a két eseményt megértenünk abban a világban, melyben napjainkban élünk. Az évezredekkel ezelőtti események már másként nyilvánulnak meg. A megváltó - már aki annak tekinti - emléke kezd kikopni az emberek emlékezetéből. A megváltás fogalma már nem fér bele napjainkba. Korunk embere zavartan áll előtte. Napi vágyainkat hajszolva szeretnénk ezt is bevásárlókocsiba rakni.

Még mindig nem fogjuk fel a mindenség üzenetét, mely szerint nemcsak a saját sorsunk, hanem az egész emberiség léte is már tőlünk függ. A mai kor embere többnyire okot keres az ünneplésre, és közben megfélekedezik arról, hogy tulajdonképpen mi is az ünneplés oka, mondhatnám tárgya.

A megváltás tényét nehezen tudjuk elfogadni, hisz annak semmi nyomát nem látjuk. Jézus egyszer már életét adta a világ bűneiért. Napjainkban pedig azt látjuk, hogy bűnben van az egész világ! Háborút vívunk olyan célokért, melyek tulajdonképpen nem is léteznek. A pénz gyilkos készítése egyéneket, családokat, országokat és az egész világot fészíti keresztre.

Sajnos nem vesszük észre, hogy valamennyien itt állunk a keresztfá alatt, saját megfeszítésünkre

várva. A keresztfát pedig mi állítjuk magunknak.

Ki tette, teszi ezt velünk? Senki sem kényszerített bennünket arra, hogy - Jézust követve - valamenynyien áldozatai legyünk világunk esztelenségének. Ismételten szükség lenne Isten bárányára, aki elveszi a világ bűneit. De hisz ezt már megtette, és van-e erkölcsi alapunk arra, hogy ismételten ezt kérjük a teremtőtől?

Semmit sem tanultunk múltunkból, még annak ellenére sem, hogy nagy árat fizettünk mindenért. A mának élünk. Nem gondolunk arra, hogy lesz-e világ, ha ezen a rögzös úton haladunk tovább. Rá kell jönnünk arra, hogy most már csak saját magunkat válthatjuk meg bűneinktől, ha azokat egyszerűen elhagyjuk.

Tudom, hogy ez nehéz dolog, de számunkra nincsen más lehetőség. Ha nem tesszük meg, akkor nekiállhatunk ácsolni saját keresztfánkat.

Kellemes húsvéti ünnepeket minden családnak!

Dragovác Márk

Fotó: Röder Attila

A tartalomból:

Új jegyzője van Pogánynak

Nemzeti ünnepünk

A régi dolgokról...

Fotópályázat III. díjazottja

Húsvét a gyerekek szemével

Múlt és jelen 3.

Ez az istálló még megmentésre érdemes, csodálatos építészeti értékünk emlékeként.

Fotó: Dragovác Márk

Ezúttal utolsó részéhez érkeztünk annak a cikksorozatnak, melyben szerettük volna megismertetni öseink mindennapjait, kínládásait és - természetesen - örömeit is. A családok önfenntartása évszázadokon keresztül működött. A föld művelését, az állatok gondozását generációk tanulták egymástól el és adták tovább utódaiknak. Iskolázatlanok voltak, de a pótolhatatlan tapasztalat segítségével működőképes rendszert hoztak létre. A Boszniából érkezett első lakói a településnek elsősorban földműveléssel kezdtek foglalkozni. Ez valószínűleg annak tudható be, hogy a távolság miatt az állatok ideterelése meglehetősen körülményes lett volna. Szinte mindenki csak a megtermelt javakból élt. És meg is termelték

Folytatás a következő oldalon ...

mindazt, amire a családoknak szükségük volt. Még most is emlékszem a csodálatosan megművelt kicsi parcellákra. A gyönyörűen lekaszált rétekre, a boglyákba rakott szénára és persze az esti órákban fáradtan hazafelé bandukoló emberekre. Valahogy mégis mindenki elégedett volt. Nem lehetett hallani annyi panaszt, mint napjainkban, az igényeket mindenki a lehetőségeihez igazította, és ezért családi gazdaságok soha sem omltak össze, nem jutottak csődbe.

Érződik a világban, hogy az emberiség kezdi belátni, hogy életvitelünk valahol kisiklott és rossz irányt vett. Egyre többen vannak, akik szívesen fordulnának vissza a jól bevált múlthoz. Híradásokból naponta értesülünk olyan törekvésekről, melyek ezt a célt szolgálják. Örömmel hallottam, hogy iskolákban vetőmagot osztogatnak gyermekeknek, hogy gyökereiben ismerjék meg a föld művelését, és ismerkedjenek meg azzal, hogy hogyan kerül asztalra a mindennapi kenyér. Igen, itt kell kezdeni, hisz generációk maradtak ki az ismeretek átadásából. Közösségek állnak össze, hogy saját szükségleteiket megtermeljék, és az esetlegesen képződött felesleget értékesítsék azoknak, akiknek ez a lehetőség nem adatik meg.

Falun élünk, és szinte mindenkinek rendelkezésére áll egy talpalatnyi hely, mely életteret ad egy pár fő paprikának, paradicsomnak és más konyhakerti növénynek. Gyermekeink szeme előtt bontsa ki virágait a növény, lássák azt, hogy a locsolás segítségével, a napfény hatására hogyan jelenik meg a parányi termés, majd egyre élénkebb piros színt öltve válik fogyaszthatóvá. Vessük el azt a gondolatot, hogy „nem éri meg„! Itt sokkal többről van szó! Jövőnk nem mérhető pénzben.

Lehet, hogy a boltokban olcsóbban jutunk az áruhoz, de ha lehetőségünk van saját termelésre, akkor éljünk ezzel! Persze sokan vannak olyanok, akiknek nincs lehetőségük növények termesztésére, de nekünk, akiknek van, ezzel élnünk kellene. Miért ne lehetne pl. Pogányban is péntekenként reggel 6-10 óra között egy olyan piacot működtetni, ahová a nyári szezonban elvihetnénk felesleges termékeinket, gyümölcsöinket? Lényegesen olcsóbb lenne, és egymásnak is segíteni tudnánk. Tudom, hogy ezek a döntések kezdetben nehézkesek, de úgy érzem, hogy el kell kezdenünk a változtatást, és a nehéz kezdetek után bizonyára ez is meg fogja hozni gyümölcsét.

Dragovác Márk

Ebben az ólban sajnálatos módon már senki sem fog disznókat nevelni. *Fotó: Dragovác Márk*

Már semmi sem a régi

Sajnálatos módon lassan, de biztosan mindenünket veszni hagyjuk. A helyi bosnyákok létszáma erősen megcsappant, és - ezzel egyidőben - hagyományaink, szokásaink is a múlt kódébe vesztek. Legnagyobb gond az anyanyelv elvesztése, melyet, ellentétben tárgyi emlékeinkkel, nem tudunk múzeumokban megőrizni. Pogánynak évszázadokig nem volt temploma, igaz ugyan, hogy templomi szertartásokat tartottak az iskola épületében, de valljuk meg, az azért mégsem adta vissza a templomnak a meghitt légkörét. Így aztán, egy-egy nagyobb ünnep eljövetelekor, őseink megindultak a szomszédos Németi templomának irányába, hogy részt vegyenek a szertartásokon. Nem volt ez másként húsvétkor sem.

Elképzelhetetlen lett volna, hogy Jézus feltámadásának ünnepén az asztalra ne a megszentelt sonka, tojás, egészben főtt torna és kolbász kerüljön. Persze a reggelinek időben kellett megtörténnie, így aztán bosnyákok egész serege indult hajnalban gyalog a reggel 6 órás misére, kezükben kosárral, melyben a felsorolt élelmiszereket vitték szentelni. Az oltár előtt a kosarak sokasága várta a szentelést, hogy azután már megszentelten kerüljön az étel az ünnepi asztalra. Ennek a lehetősége még megvan napjainkban is, sőt itt helyben, a mi templomunkban, de hogy már alig élnek, élünk vele, az bizonyos.

Nem mintha nem lenne mit megszentelni, hisz a bevásárlóközpontokban rogyadoznak a kocsik az étektől. Igaz ugyan, hogy éppen olyan jó étvággal fogjuk elfogyasztani azt is, mint a megszenteltet, de azért mégis sajnálatos, hogy több évszázados hagyományunk ment veszendőbe.

Dragovác Márk

Ništa nije kao prije

Nažalost, sve naše tradicije polako zaboravljamo. Broj bošnjačkih Hrvata se naglo smanjilo i stime i tradicije i navike nestaju u magli prošlosti. Najveći problem je gubljenje materinjeg jezika, što nažalost ne možemo sačuvati u muzejima kao razna sredstva. Pogan više sto godina nije imao crkvu, jeste da su se ljudi okupili u školi da se mole, ali to naravno nije dao ugodaj crkve.

Stoga naši preci prilikom većih blagdana krenuli su na put u Njemet. Nije to bilo drugačije ni onda kada je došao Uskrs. Nije se moglo zamisliti da na dan uskrsnuća Isusa Krista ne posvećena šunka, jaje, hren i kobasica bude na stolu. Naravno doručak treba da bude rano ujutro, zato veliki broj bošnjaka je krenuo na put u Njemet da posveti svoju šunku na misi koja je počela u 6 sati. Veliki broj košare je čekala pred oltarom na posvećenje i da tako dospiju na stol. Mogućnost posvećenja šunke možda i danas postoji, ali sve manje nas nosimo svoje košare i stavimo pred oltarom. Iskreno rečeno mogli bismo puno čega posvetiti, pošto u supermarketima možemo naći prepune police.

Možda ćemo imati isto toliko dobar apetit i bez posvećenog jela, ali jako je tužno da smo izgubili jedan višestoljetni običaj.

Marko Dragovac

Tisztelt Pogányiak !

A Pogányi Hírek legutóbbi számából Önök értesülhettek arról, hogy Pogányban az önálló hivatal helyett az új önkormányzati törvény szabályozásának megfelelően a jövőben a Szalánta székhelyű közös önkormányzati hivatal pogányi kirendeltsége látja el a hivatali feladatokat.

Ezzel egyidejűleg Dr. Görcsös Judit körjegyző asszony nyugdíjba vonult, és a szalántai körjegyző mostantól mint a közös hivatal jegyzője vezeti az új, egységes hivatalt.

Engedjék meg, hogy ebből az alkalomból bemutatkozzam Önöknek.

Fotó: Róder Attila

Családommal Siklóson élek, általános és középiskolai tanulmányaimat ott végeztem. Egyetemi diplomámat 1986-ban a Janus Pannonius Tudományegyetem Állam és Jogtudományi Karán vettem át, azóta folyamatosan a közigazgatásban dolgozom.

Először Beremenden a Közös Községi Tanácson, majd a rendszerváltást követően ugyanott a Körjegyzőségen körjegyzőként dolgoztam. 1995-2009-ig különböző beosztásokban a Siklósi Városházán dolgoztam, 2009-től 2011-ig a Drávaszabolcsi Körjegyzőségen, 2011-től a Szalántai Körjegyzőségen körjegyzői feladatokat látok el. Az új önkormányzati törvény által támasztott követelményeknek eleget téve 2012-ben Pogány, Bosta, Szalánta és Szilvás önkormányzatai úgy döntöttek, hogy a négy település közös hivatalt alapít. A hivatal 2013. január 1-től létrejött, a volt körjegyzőtől a napokban vettem át a folyamatban lévő ügyeket. Igyekszem minél előbb megismerkedni a településsel, az itt élő emberekkel, hogy az átállás Önöknek is, a két érintett hivatalnak is minél könnyebb legyen. Ebben segítségemre van polgármester asszony, a település képviselői, Dr. Görcsös Judit kolléganőm, a pogányi hivatal dolgozói. Segítségüket ezúton is köszönöm.

Tájékoztatatom Önöket, hogy a március 1-től kialakított időbeosztás szerint a Pogányi Kirendeltségen hétfői és szerdai napokon személyesen is megtalálják, a hét többi napján Szalántán látom el teendőimet. Bizom abban, hogy a lakosság hivatali ügyeinek intézésében segítségükre lehetek, az önkormányzati ügyekben pedig a polgármester, a képviselő-testület és a jegyző együttműködése a település javát fogja szolgálni.

Ehhez kérem a jövőben az Önök segítségét, támogatását.

Tisztelettel: *Náadoriné dr. Rohi Éva*
jegyző

Nemzeti ünnepünkön

Tartalmas és színvonalas műsorral várták a gyerekek a falu lakóit az 1848/49 –es forradalom és szabadságharc emlékére rendezett ünnepségen.

A pogányi óvodások és iskolások énekes-verses összeállítása után a Pécsi Hagyományörző Huszárok képviselőjében Dr. Herényi Gejza megkoszorúzta a hősök emlékfalát.

Majd a közönség és a gyerekek legnagyobb örömeire mesélt a huszárok öltözkéről, és bemutatta a szablyát, valamint a balkezes pisztolyt.

Köszönjük a felkészítő pedagógusok munkáját!

Reméljük, jövőre kellemesebb időjárási viszonyok mellett ünnepelhetünk együtt!

Fejes Andrea

Fotók: Róder Attila

Sándor, József, Benedek és a jégtörő Mátyás története

A hosszú tél után Szent Péter egy zsákba kötve elküldte Sándorral a meleget a földre.

Sándor ment, mendegélt, de már nagyon elfáradt a meleg súlya alatt. Az országút szélén talált egy fogadót, ahová betért iddogni. Egészen megfeledkezett arról, hogy mi járatban van.

Szent Péter megszokta a földi emberek meleg utáni sóvárgását, és Sándor után küldte Józsefet, aki rá is talált a fogadóban, de ő is odafelejtkezett.

Most már Benedeknek kellett utánuk mennie, de ő is elakadt a kocsmában. Szent Péter nagyon megharagudott, és Mátyást küldte a földre, de az ő kezébe már egy korbácsot is adott.

A három barát, amikor meglátta Mátyást a korbáccsal, gyorsan szedte a sátorfáját, és igyekezett le a földre a zsák meleggel.

Hirtelen nagy meleg lett, s minden jég elolvadt.

Lejegyezte : Laki Edit

Hírek, információk

Költészet Napja

Időpont: Április 13. szombat, 15 óra.

Helyszín: iskola ebédlője.

Szeretettel meghívjuk Önt és kedves családját a Költészet Napja alkalmából rendezendő irodalmi délutánra és az azt követő piknikre!

Hozza el egyik kedvenc versét, és ossza meg velünk!

Szépség és Egészség Nap 2013

Időpont: Április 20. szombat, 10 óra.

Helyszín: iskola ebédlője.

Itt a tavasz! Szépüljön, újuljon meg, frissüljön fel! Számtalan egészségügyi vizsgálattal, egészségmegőrző készítménnyel és szépségügyi szolgáltatással várjuk a kedves pogányiakat!

Kínálatunkból:

- szemvizsgálat és minőségi szemüvegtészés,
- hallásvizsgálat,
- CO-mérés(dohányosoknak),
- vércukormérés,
- vérnyomásmérés,
- csontkovácsolás,
- játékos feladatok gyerekeknek,
- AVON termékek vására - kozmetikai bemutató,
- műköröm bemutató,
- Árnyas Gyógyszertár termékeinek bemutatása,
- gyógynövény alapú gyógyszerek és homeopátiás szerek ismertetője.

Minden vizsgálat ingyenes!

Fotó: Röder Attila

Kovács Józsefet, az első aranykalászos gazdát baráti körben köszöntik. A fiatalember ezúttal gyakorlati tapasztalatait egészítette ki elméleti ismeretekkel.

Fotópályázat III. helyezettje

Süvecz György: A szerkesztőség lehetőséget biztosított a helyezetteknek pályafutásuk rövid bemutatására. Pályafutásom nem lévén egy, a pályázaton helyezetlen képpel árulkodok magamról. Címe: Terítéken - önarckép.

A bíráló ezt írta róla: *Nagyon jól komponált csendélet. Tökéletes az átlósan kiegyensúlyozott tükrökép halvány tónusban. A bal sarokban a sötét körív kicsit zavaró. A világos fény-foltok a jobb felső részen viszont nagyon jól kapcsolódnak a csillogó merőkanálhoz. Talán a - gondolom szándékosan - benne tükröződő kép nem szerencsés.*

III. helyezett kép: Hajnali csónakos

Csodálatos színek, finom tónusok. Arany metszés szerinti kompozíció. Az evező ember mozdulata is tökéletes - egy németalföldi festő képén láttam eddig ilyet! (Kár a "csicsás" keretért. A papírképet már el tudnám képzelni ilyen stílusú keretben, de ott az anyag finomságai adnak egy többletet, az a virtuális keretben nem lehet, ezért sok szerintem.) Hámori Gábor

Hirdetés

Alapítványi vásár Turi kicsiknek-nagyoknak, csajoknak-pasiknak, néniknek-bácsiknak! Minden szombaton 10:00 -17:00 óráig, kedden, csütörtökön 16:00 -18:00 óráig. Felnőtt ruha (női, férfi), gyermekruha, gyermekjátékok - már 100 Ft-tól! Pogány, Zrínyi utca 18/a Szabó Edit varrónő

Húsvét

a 4. osztályos tanulók fogalmazásaiban

Nagy Gréta :

A húsvét a kereszténység egyik legnagyobb ünnepe. ezen a napon ünnepeljük Krisztus feltámadását. Ekkor ér véget a 40 napig tartó böjt.

Nálunk a húsvét úgy szokott lenni, hogy megnézzük az ajándékokat reggel játszunk vele és jönnek a locsolók. Mindenki kap piros tojást és egy 100 – t. egy kis csokival is megkínáljuk őket. A hagyományos ételeket megtartjuk. Eszünk tojást, sonkát, tormát valamint kenyeret. Később az unokabátyám és a barátai három vödör vízzel locsolták meg anyát. Át is öltözött. Mi addig persze játszottunk a játékaikkal. Eljött az este. Alig vártam, hogy újra nappal legyen , mert hát volt a papáméknál és a mamáméknál. Hát mentünk is. Ott is ettünk tojást, sonkát és persze tormát.

Én azért szeretem a húsvétot, mert tojást festünk.

Semjén Márton:

A kereszténység ünnepe. Ekkor ünnepeljük Krisztus feltámadását.

Mi úgy ünnepeljük a húsvétot, hogy nem tudunk semmit róla csak egy kicsit. Először meglocsoljuk a lányokat aztán eszünk. Majd elmegyünk játszani és utána jön a nyúl. Kimegyünk az udvarba és megnézzük mit hozott a nyúl. Aztán játszunk vele az udvaron főleg akkor, amikor Balcsin vagyunk. A mamáéknál is szokott jönni a nyúl. Balcsin a legjobb, mert ott nagy udvar.

Nálunk így telik a húsvét, és én örülök ha jön.

Sulyok Vanda:

A húsvét a kereszténység legnagyobb ünnepe. A tavasz a megújulás az újjászületés évszaka.

Az én családom így ünnepli húsvétot: húsvét első napján festünk tojásokat a locsolóknak. Húsvét másnapján szoktak engem meglocsolni. Az első nap szoktunk a mamáékhoz menni. Ott az egész család az unokatestvéreimmel és a mamáék ünnepelnek. Az unokatestvéreimmel szoktunk segíteni a mamának az asznapi ételeket elkészíteni. A papával szoktunk fészket csinálni. Húsvét másnapjára szoktuk megkapni az ajándékokat. Általában csokit néha cukrot szoktunk kapni. Általában házi sonkát, főtt tojást szoktunk enni.

A húsvét nagyon szép ünnep. Én nagyon szeretem.

Szulaczki Enikő:

Húsvétkor Jézus feltámadását ünnepeljük. A kereszténység egyik legnagyobb ünnepe.

A mi családunk nagyon szereti a húsvétot. A locsolók számára tojást is szoktunk festeni. Jellegzetes ételeink: torma, főtt tojást,

főtt sonka. Amikor megettük akkor kapjuk az ajándékot. Utána elmegyünk a mamáékhoz és ott is eszünk, majd megkapjuk az ajándékot. A mamáékhoz megjönnek a locsolók. Mindenki parfümmel locsol. Hazamentünk, és otthon is megérkeztek a locsolók. Az egyik ismerősünk három vödör vízzel öntött le. Aztán kölnivel. A két bátyám vízzel locsolt le. Egész nap sikítozást lehetett hallani az udvarunkból. A két bátyám még a szomszédba is átment locsolni. A locsolóknak odaadtuk a hímes tojást és a csokit. Mindegyik locsoló ezt a verset mondta el: Zöld erdőben jártam, kék ibolyát láttam, el akart hervadni, szabad - e locsolni? Én azért szeretem a húsvétot, mert jól szoktunk szórakozni. Ez volt a legjobb napom!

Vald Erik:

A Húsvét a keresztény embernek fontos ünnepe, Jézus ezen a napon támadt föl.

A Húsvétot sokan a családjával együtt ünneplik, de én csak a szüleimmel ünnepelünk. Nálunk ez úgy zajlik, hogy amint felkelek az asztalon ott az ajándék, és ha van nagyobb ajándék is, mint például bicikli vagy roller az kint van az udvaron. Miután már mindent kibontottam sokáig játszok velük, és ha nem esik az eső, akkor biciklizek is néha. Nálunk nem szokott hagyományos húsvéti étel lenni csak a szokásos hús meg ilyesmi. De máshol kötözött sonka, főtt tojás. Én az ajándékok és a jó idő miatt szeretem a húsvétot.

Rajz: Csonka György 2. osztályos tanuló

Lapunk korábbi számában felkértük olvasóinkat, hogy írják meg véleményüket azzal kapcsolatban, hogy kinek hogyan sikerült beilleszkednie falunk életébe, illetve ha nem sikerült, akkor azt is jelezzék, hogy - tanulva az esetekből - segítsük egymást a beilleszkedésben. Első hozzászólónk a témához Zilahi Lajos, lapunk munkatársa volt. Szolgáljon tanúságként az ő esete ezúttal.

Valahonnan, valahova

A költözködés mindig nagy gondot jelent, különösen nálunk, magyaroknál. A világ más tájain könnyebb a lakhelyváltás. Nincs mindenütt építmény, terület, amihez ragaszkodnának. Ha új munkalehetőség adódik, hát szedik a sátorfát. Mi röghöz kötöttebbek vagyunk. Megfontoltan birtokot, ezáltal biztonságot szerzünk, és csak azután költözünk. Különösen nehéz ez akkor, ha mindezt néhány évtized után vagyunk kénytelenek megtenni. Kiszakadni a szülői házból vagy lakóközösségből, a megszokott környezetből, olyan emberek társaságából, akikkel hosszú éveket töltöttünk együtt, ismertük egymás szokásait, akikkel sok esetben közösek voltak örömeink és bánataink, akikkel minden ügyes-bajos dolgunkat megbeszélhettük, és mindenben segítettek egymást.

Ilyenkor lezárul egy korszak, és új kezdődik. Más emberek, más szokások.

A dilemma, hogy miként, hol lehet újra, ismét otthon az ember? A letelepülést megelőzi a merre, hova tovább kérdése. Nekem segített az internet és a helyszíni szemlék sokasága.

Miért éppen Pogány? Döntésemet nagymértékben befolyásolta a természeti adottság, a megyeszékhely közelsége, a falu rendezettsége, a lakóházak, a tágas utcák, a parkosított terek, a Mecsek látványa a horgásztó partjáról, meg a Kossuth Lajos utcában eladó ház és a mai otthonom.

Bevallom, szerencsésnek mondhatom magam, mert volt és még ma is van egy barátom, aki megkönnyítette a dolgom. Neki köszönhetően sok embert ismertem meg. Ő segített abban is, hogy egyre többet szerepelhettem a település lakói előtt, mert szinte minden rendezvényen műsorvezetőként léphettem föl. Ez volt a kezdet. Magam is tágitottam a kört, egyre több ismerősöm, barátom lett. Az idő múlásával mind segítettek abban, hogy az ismertségem, az ismeretségi köröm még nagyobb legyen. Köszönet érte.

Számos összejevetelen több embertől hallottam a megállapítást: Pogány alvó települése Pécsnek. Hogy értendő ez? Az itt lakók többsége Pécsen vagy máshol dolgozik, vagyis hajnalban kel, munkába indul és este érkezik haza. A korán kelés és késői hazaérkezés a tanulókat is érinti.

Fogadjuk el az „alvó település” elméletet? Nyugodjunk bele a „változtathatatlanba”? Tegyük lépéseket annak érdekében, hogy ez másként legyen! Hiszen a testnek és a léleknek egyaránt szüksége van pihenésre, kapcsolódásra, ápolásra, az együvé tartozásra.

Megalakult egy irodalmi kör, sajnos néhány hónap után megszűnt. Sikerült a nyugdíjasok klubját is „beindítani”, de ez a hajó is léket kapott igen rövid idő alatt.

Szerencsére pozitív példát is említhetek, hiszen van egy jól működő horvát menyecske kórus, egy német vegyeskar. Nemrég

mindkettő különböző szintű elismerésben részesült. Van egy nemrég alakult magyar kórus is, mely szereplésével újabb színpont Pogány kulturális életében. Az összetartozás, a szeretet, valamint az alázat a zene és az éneklés iránt. Ez mindhárom együttes tagjainak közös jellemzője.

Van egy-két olyan utca, ahol az ott lakók nyáridőben kijelölnek egy napot, és annak néhány óráját együtt töltik, társalogva, borozgatnak, eszegetnek, beszélgetnek, egymás jobb megismerése érdekében. Jó példa ez azok számára, akik arra törekednek, hogy minél több emberrel kössenek ismeretséget és barátságot. Kezdeményezni, vállalkozni kell. Komoly problémát jelent, sajnos már évek óta, hogy nincs egy olyan hely, gyorsan hozzá teszem, nem az önkormányzat hibájából, ahol az összejevetelket, találkozásokat állandósítani lehetne. Reménykedjünk, hogy ebben az esztendőben ez is megoldódik.

Megfigyeltem, hogy a rendezvényeken - néhány kivételtől eltekintve - mindig ugyanazokat az arcokat látom.

Talán nagyobb teret kellene szentelni – pl. a település honlapján - az események ismertetésének. Más jellegű rendezvényeket is műsorra tűzni, például élménybeszámolókat szervezni az itt élő művészek, érdekes emberek részvételével. Több olyan ember él itt közöttünk, akire érdemes odafigyelni. A fiatalok számára -esetleg- zenei találkozók szervezése, vásári hangulattal, lenne jó. A többszöri találkozás bizonyára közelebb hozná egymáshoz az embereket. Közös érdekünk, hogy így legyen, mert ezáltal tudjuk alakítani, formálni a falu arculatát, tehetjük szebbé, élhetőbbé településünket. Így esetleg elérhetjük, hogy Pogány ne alvó „külváros”, hanem lüktető közösség legyen.

A barátságos lakóközösség befogadott. Valahonnan elindultam és megérkeztem valahova. Itt otthon vagyok!

Zilahi Lajos

Segítség a bajbajutottaknak

A lakótársainkról való gondoskodás valamennyiünknek kötelessége. A családnak és társadalomnak egyaránt segítenie kell mindazokon, akik ezt a segítséget igénylik. Örömmel értesültünk arról a lehetőségről, mely most adatott meg mindazoknak a pogányi lakóknak, akik rászorultak, és ezt igénybe kívánják venni. Sok egyedül élő van Pogányban is, akik rászorultság esetén nem tudnak kihez fordulni. Vannak olyanok is, akiknek hozzátartozóik nincsenek otthon napközben, és esetlegesen segítségre szorúlnak. Erre jött létre az a 24 órás folyamatos riasztási rendszer, mely a bajba jutott emberek rendelkezésére áll. A szolgáltatás díjtalan, és minden olyan pogányi lakó igénybe veheti, akinek erre szüksége van. A Pogányi Hírek következő számában részletes információval fogunk szolgálni az igénybevétel feltételeiről, és a rendszer működéséről. Jelenleg ezt a feladatot két lakótársunk látja el, nevezetesen Laki Edit és Simon Zsuzsanna.

Kiadja a Pogányért Alapítvány, 7666 Pogány, Széchenyi u. 12.
Adószám: 18323643-1-02 email: poganyihirek@gmail.com
Főszerkesztő Dragovác Márk, email: dmark@dravanet.hu
Megjelenik 400 pld-ban, időszaki kiadványként.

Nyomtatja és terjeszti a Pogányi Önkormányzat,
7666 Pogány, Széchenyi u. 12.